

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน
เรื่อง
การแก้ไขปัญหาการวัดตัวสร้างเสื้อบุรุษ
ของครูผู้สอนรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น รหัส ๒๐๔๐๑-๒๐๐๖
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา

โดย
นางสาวแพรวพรรณ โฉมอู่ไพ
ตำแหน่ง ครู
สาขาสาขาวิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย

ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๖
วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ ๓
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

กิตติกรรมประกาศ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ไขปัญหาคาราคาซังสร้างเสื่อบุรุษของนักเรียน เพื่อนำผลการการศึกษาไปปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน โดยศึกษาพฤติกรรมทางการวัดตัวสร้างเสื่อบุรุษของนักเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เรียนกลุ่ม ปวช.๑ คผ. แผนกวิชาแพชชันและสิ่งทอ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้สำเร็จด้วยดี ต้องขอขอบคุณผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา และรองผู้อำนวยการ ฯ หัวหน้าแผนกวิชาฯ ที่ให้การสนับสนุนการวิจัยฯ ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย และขอบคุณ ผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดเก็บข้อมูล ซึ่งมีส่วนช่วยให้งานวิจัยครั้งนี้ สำเร็จด้วยดี

นางสาวแพรวพรรณ โฉมอุโไพ

ผู้วิจัย

รายงานวิจัยเรื่อง : การแก้ไขปัญหาคารวัตตัวสร้างเสื้อบุรุษ
รายวิชา ๒๐๔๐๑-๒๐๐๖ เสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ผู้วิจัย : นางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพ
ตำแหน่งครู
ปีการศึกษา : ๒๕๖๖

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ไขปัญหาคารวัตตัวสร้างเสื้อบุรุษ ของนักเรียน โดยผู้สอน นางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพ ตำแหน่งครู ผู้สอนรายวิชา ๒๐๔๐๑-๒๐๐๖ เสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น แผนกวิชาแฟชั่น และสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา เพื่อนำผลการการศึกษาไปปรับปรุงและพัฒนากระบวนการวัดขนาดตัว โดยศึกษาพฤติกรรมกรวัดขนาดตัวที่ผิดส่วนไม่ถูกต้องของนักเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เรียนกลุ่ม ปวช.๑ คผ. แผนกวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา โดยได้เลือกแบบเจาะจง จำนวน ๕ คน

ผลการศึกษา พบว่า การแก้ไขปัญหาคารวัตตัวสร้างเสื้อบุรุษของนักเรียน ชั้น ปวช.๑ คผ. ครูผู้สอน คือนางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพ รายวิชา ๒๐๔๐๑-๒๐๐๖ เสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ โดยใช้วิธีการทำซ้ำ ใช้การสังเกต และทำแบบทดสอบการวัดตัว จากตารางแสดงการวัดตัวสร้างเสื้อบุรุษของนักเรียนเห็นได้ว่าในแต่ละครั้งจะเห็นถึงการพัฒนาการวัดตัวตามสัดส่วนที่ถูกต้อง แม่นยำ และรวดเร็ว ขึ้นตามลำดับ ไม่ว่าจะรูปร่างลักษณะผู้ถูกวัดจะมีข้อบกพร่องในสัดส่วนที่ผิดปกติก็ตาม

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ	ข
บทที่ ๑ บทนำ	๑
ความเป็นมาและความสำคัญ	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๑
บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๒
การวัดตัวเพื่อสร้างแบบตัดเสื้อมาตรฐาน	๒
การเตรียมตัวเพื่อวัดตัว	๒
การวัดตัว	๓
รายการวัดตัวเพื่อตัดเสื้อเข้ารูป-ขนาดมาตรฐาน	๕
บทที่ ๓ วิธีการดำเนินการวิจัย	๑๘
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๑๘
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๑๘
การดำเนินการวิจัย (การแก้ปัญหา)	๑๘
การรวบรวมเก็บข้อมูล	๑๘
การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๐
บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๑
แสดงผลการวิเคราะห์จำนวนผู้ให้ข้อมูลจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง	๒๒
แสดงผลการวิเคราะห์รายการวัดตัวเพื่อตัดเสื้อเข้ารูป-ขนาดมาตรฐาน	๒๓
บทที่ ๕ สรุปอภิปรายผล	๒๖
ภาคผนวก	๒๘
ตารางการวัดตัว	๒๘
บรรณานุกรม	๓๐

บทที่ ๑ บทนำ

ความเป็นมาของการวิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยได้ทำการสอน นักเรียนนักศึกษาแผนกวิชาแฟชั่นและสิ่งทอ ระดับชั้น ปวช. ๑ ๗ คาบ/สัปดาห์ มีนักเรียนทั้งหมด ๕ คน พบว่านักเรียนยังวัดขนาดตัวผิดพลาดส่วน จำสูตรการวัดตัวไม่ได้ และบางครั้งมีการวัดตัวผิดประเภท โดยที่นักเรียนไม่ยอมทบทวนตำราก่อนล่วงหน้า ซึ่งในจำนวนนี้จะมีนักเรียนที่มีปัญหาอยู่ ๓ คน จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนขาดทักษะความชำนาญในการวัดขนาดตัวที่ถูกต้อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบการสังเกต การใช้แบบทดสอบ การสอบถาม การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการดำเนินการวิจัย (การแก้ปัญหา) เพื่อให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อให้ นักเรียนสามารถวัดขนาดตัวได้ถูกต้อง
๒. เพื่อให้ นักเรียนมีความชำนาญในการวัดขนาดตัว
๓. เพื่อให้ นักเรียนจำขั้นตอนและวิธีการวัดขนาดตัวได้

บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาการแก้ไขปัญหาคารวัดตัวสร้างเสื่อบุรุษ ของนักเรียนกลุ่ม ปวช.๑ คผ. แผนกวิชาแพ่งชั้นและ
สิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมแนวคิดและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดังนี้

๑. การวัดตัวเพื่อสร้างแบบตัดเสื่อมาตรฐาน
๒. การเตรียมตัวเพื่อวัดตัว
๓. การวัดตัว
๔. รายการวัดตัวเพื่อตัดเสื่อเข้ารูปรูป-ขนาดมาตรฐาน

การวัดตัวเพื่อสร้างแบบตัดเสื่อมาตรฐาน

การวัดตัวเป็นหัวใจสำคัญของการสร้างแบบตัด จำเป็นต้องศึกษาวิธีการวัดตัวให้แม่นยำ เพื่อคุณภาพในการสร้าง
แบบตัดเสื่อมาตรฐานและการสร้างแบบตัดเสื่อเบื้องต้นโดยเฉพาะแบบตัดเสื่อเบื้องต้นหรือเสื่อแม่แบบที่สร้างขึ้น
เฉพาะบุคคล สำหรับแบบตัดเสื่อมาตรฐานนั้นจะสร้างขึ้นตามขนาดมาตรฐานที่กำหนดขนาดตัวมาแล้ว ซึ่งต้องวัด
ตัวเหมือนการวัดตัวตัดเสื่อ ผู้ศึกษาควรทำความเข้าใจเพื่อเปรียบเทียบขนาดตัวเทียบเคียงการใช้และปรับแบบตัด
ตลอดจนการนำไปใช้เพื่อการเลือกซื้อ

การสร้างแบบตัดเสื่อตัวหลวม วัดขนาดตัวในการสร้างแบบตัดน้อยกว่าเสื่อเข้ารูปร่างและปัญหาของ
รูปทรง ความพอเหมาะ ขั้นตอนการทำงานก็น้อยกว่าด้วยทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรายละเอียด การตกแต่ง แบบของ
ส่วนประกอบ แขนเสื่อ และปกเสื่อ เป็นต้น

การเตรียมตัวเพื่อวัดตัว

๑. ผู้ถูกวัดตัวความสวมชุดชั้นในที่พอเหมาะกับตัวเพื่อผลการวัดสัดส่วนที่ถูกต้องและควรสวมชุดชั้นในชุดที่ใส่วัด
ตัวเมื่อมาลองตัวหรือการสวมใส่จริงทุกครั้ง
๒. ไม่สวมชุดที่มีเสื่อผ้ามากขึ้นในการวัดตัว หรือเสื่อเสริมไหล่ที่หนาเทอะทะจนไม่สามารถคาดเดาสัดส่วนจริงได้
ควรพิจารณาให้เหมาะสม การวัดตัวเพื่อสร้างแบบตัดชุดที่เข้ารูปร่าง เน้นความพอดี เช่น ชุดชั้นใน ชุดราตรีเข้ารูปร
 ฯลฯ
๓. นำสิ่งของออกจากกระเป๋าเสื่อ กระเป๋ากระเป๋า
๔. ผู้ถูกวัดยืนในท่าที่สบายๆ ไม่ก้มๆ เงยๆ หรือก้มลงมองตามขณะวัดตัว เพราะทำให้สัดส่วนที่วัดคลาดเคลื่อนได้
๕. ผู้ถูกวัด ควรคาดเอวด้วยเทปคาดเอวหรือยางยืดเพื่อเห็นเอวที่ชัดเจน ขณะวัดจะยึดที่ขอบบนหรือขอบล่างของ
เทปคาดเอวก็ให้ปฏิบัติเหมือนกันตลอดสำหรับการวัดตัวครั้งนั้นๆ
๖. การสอดนิ้วเพื่อจัดสายวัดขณะวัดตัวให้ใช้วิธีสอดนิ้วชี้หรือสอดนิ้วชี้กับนิ้วกลางสำหรับจับสายวัดเพื่ออ่านความ
กว้างของส่วนต่างๆที่วัดพอดี จะใช้วิธีสอดหนึ่งนิ้วหรือสองนิ้วให้ใช้วิธีใดวิธีหนึ่งตลอดในการวัดตัวครั้งนั้นๆ

การวัดตัว

ก่อนที่จะเย็บเสื้อผ้าเป็นตัวเสื้อ กางเกงหรือกระโปรง ช่างตัดเสื้อจะต้องรู้สัดส่วนของผู้ที่จะสวมใส่เสื้อผ้านั้นก่อน การวัดตัวจึงเป็นขั้นตอนแรกของการตัดเย็บ ซึ่งถ้าสามารถวัดได้ถูกต้องหรือใกล้เคียง เสื้อผ้าก็จะพอเหมาะพอดีกับรูปร่างของผู้สวมใส่โดยไม่ต้องแก้ไขในภายหลัง ผู้วัดจะทำการวัดตัวตามขั้นตอนต่อไปนี้

๑. ยาวหน้า โดยทาบสายวัดตรงรอยปุ่มตรงกลางคอด้านหน้า ให้แนบกับลำตัวด้านหน้าลงมาถึงเอว
 ๒. ยาวหลัง โดยทาบสายวัดจากปุ่มกลางกระดูกคอด้านหลัง ให้แนบลำตัวลงมาถึงแนวเอว
 ๓. บ่าหน้า วัดจากช่องรักแร้หรือแนวแขนพับด้านหนึ่งมายังอีกด้านหนึ่ง
 ๔. บ่าหลัง วัดจากช่องรักแร้หรือแนวแขนพับด้านหนึ่งมายังอีกด้านหนึ่ง
 ๕. ออกสูง วัดจากปุ่มกลางคอหน้าพาดสายวัดเฉียงมาที่จุดยอดอกด้านใดด้านหนึ่ง
 ๗. ออกห่าง วัดจากจุดยอดอกด้านหนึ่งมายังอีกด้านหนึ่ง
 ๘. ไหล่กว้าง วัดจากข้างคอที่แนวตะเข็บไหล่มาที่ปุ่มปลายไหล่
- วัดตำแหน่งนี้เมื่อสร้างแบบตัดเสื้อตัวหลวม สร้างแบบตัดเสื้อเข้ารูปไม่ต้องวัด
๙. ตะเข็บไหล่ วัดจากข้างคอมาถึงปุ่มปลายไหล่(วัดที่ด้านใดด้านหนึ่ง)
- วัดตำแหน่งนี้เมื่อสร้างแบบตัดเสื้อตัวหลวม สร้างแบบตัดเสื้อเข้ารูปไม่ต้องวัด
๑๐. รอบคอ วางสายวัดให้ชิดกับฐานคอตรงแนวต่อกับช่วงไหล่ แล้วใช้นิ้วสอดเข้าไปในสายวัดหนึ่งนิ้ว วัดให้พอหมุนได้
 ๑๑. รอบอก วัดให้ผ่านส่วนที่นูนที่สุดของอกโดยให้สายวัดด้านหน้าและด้านหลังเป็น แนวเดียวกัน อย่าให้สายวัดตักหยอกหรือยกสูง
 ๑๒. รอบเอว วางสายวัดไปรอบเอว วัดตรงส่วนที่คอดที่สุด ตรงแนวที่คาดเชือกไว้ให้พอดีไม่ต้องให้ตึงมาก
 ๑๓. รอบสะโพกบน วัดผ่านบริเวณที่เป็นหน้าท้องถ้าเป็นวัยรุ่นหรือผู้ที่ไม่มีหน้าท้องอาจสังเกตได้ยาก เพราะหน้าท้องเรียบให้สังเกตจากมาตรฐานเส้นสะโพกบนอยู่ต่ำจากเอวลงมาประมาณ ๑๐-๑๑ เซนติเมตร
 ๑๔. รอบสะโพกล่าง ทาบสายวัดจากเอวลงไปประมาณ ๑๘-๒๐ เซนติเมตร หรือตรงส่วนที่นูนที่สุดของตะโพก แล้ววางสายวัดให้รอบ และขณะวัดให้ใช้นิ้วสอดเข้าไปในสายวัดสองนิ้ว จากนั้นลองเลื่อนสายวัดขึ้นลงดู พอให้สายวัดผ่านตะโพกได้สะดวกจึงถือว่าใช้ได้
 ๑๕. วัดความยาวกระโปรงหรือกางเกง โดยวางสายวัดทาบจากเส้นเอวยาวลงมาทางด้านหน้าขาหรือด้านข้างตามต้องการ

วิธีวัดขนาดแขนเพื่อสร้างแขนเสื้อ ขณะวัดควรรองแขนเล็กน้อย

๑๖. รอบต้นแขน สอดสายวัดเข้าช่องรักแร้บริเวณแขนพับ ควรวัดรอบต้นแขนก่อนการวัดรอบวงแขน
๑๗. รอบวงแขน สอดสายวัดผ่านใต้รักแร้ขึ้นมาผ่านปุ่มปลายไหล่ให้สังเกตว่ารอบวงแขนมักมีเนื้อที่มากกว่ารอบต้นแขนค่าเฉลี่ยประมาณ ๙-๑๒ เซนติเมตร
๑๘. รอบข้อศอก ขณะวัดอแขนในลักษณะให้แขนส่วนล่าง(ข้อศอก-ปลายนิ้ว) ขนานกับแขนส่วนบน เป็นมุมฉาก จากนั้นจึงวัดรอบข้อศอก

๑๙. รอบข้อมือ วงสายวัดรอบตรงป้อมข้อมือ แล้วลองเลื่อนขึ้นลงให้ผ่านมือได้สะดวกโดยไม่คับหรือหลวมจนเกินไป

๒๐. แขนยาว วัดจากป้อมปลายไหล่ผ่านข้อศอก มาถึงใต้ป้อม ตัวเลขที่จดมี ๒ ช่วง ตัวแรกคือความยาวจากไหล่-ข้อศอก ตัวเลขที่สองคือความยาวจากไหล่-ข้อมือ

๒๑. ความยาวแขน ให้ผู้ถูกวัดยืนเท้าเอว แล้วใช้สายวัดทาบจากปลายไหล่ผ่านข้อศอกไปจนถึงข้อมือ การวัดสัดส่วนตามขั้นตอนนี้เป็นการวัดแบบพื้นฐานทั่วไป แต่ถ้าต้องการตัดเสื้อผ้าที่มีรายละเอียดมากขึ้น เช่น เสื้อแขนยาว ต้องวัดรอบรักแร้เพิ่มเติม เพื่อจะได้เผื่อหลวมให้สามารถเคลื่อนไหวในอิริยาบถต่างๆ ได้โดยสะดวก เป็นต้น

รายการวัดตัวเพื่อตัดเสื้อผ้าเข้ารูป-ขนาดมาตรฐาน

รายการวัดตัวเสื้อผ้าเข้ารูป		ขนาดมาตรฐาน				ขนาดตัวเอง
		ขนาดตัวเบอร์				
		S	M	L	XL	
๑	ยาวหน้า	๓๔	๓๕	๓๖	๓๘	
๒	ยาวหลัง	๓๙	๔๐	๔๑	๔๓	
๓	บ่าหน้า	๓๒	๓๓	๓๔	๓๕	
๔	บ่าหลัง	๓๓	๓๔	๓๕	๓๗	
๕	อกสูง	๑๙	๒๐	๒๐	๒๑	
๖	อกห่าง	๑๗	๑๘	๑๘	๑๙	
๗	ตะเข็บไหล่	๑๒	๑๓	๑๓	๑๔	
๘	รอบคอ	๓๓	๓๔	๓๕	๓๖	
๙	รอบอก	๘๐	๘๔	๘๘	๙๒	
๑๐	รอบเอว	๖๐	๖๔	๖๘	๗๒	
๑๑	รอบสะโพกบน	๘๒	๘๖	๙๐	๙๒	
๑๒	รอบสะโพกล่าง	๘๖	๙๐	๙๔	๙๘	
๑๓	รอบต้นแขน	๒๖	๒๗	๒๘	๒๙	
๑๔	รอบวงแขน	๓๖	๔๐	๔๒	๔๔	
๑๕	รอบข้อศอก	๒๓	๒๔	๒๕	๒๖	
๑๖	รอบข้อมือ	๑๔	๑๕	๑๖	๑๘	
๑๗	แขนยาว	๒๙- ๕๐	๓๒- ๕๒	๓๑- ๕๓	๓๒- ๕๔	

การวัดตัวเพื่อสร้างเสื้อบุรุษ

สิ่งที่ต้องเตรียม

1. กระจก และ ปากกาสำหรับจด
2. สายวัด (วัดเป็น "นิ้ว" ตามจริง ไม่ต้องบวกเผื่อ)
3. ผู้ช่วยวัด 1 คน (ในกรณีที่ไม่นัดวัดตัวด้วยตัวเอง)

วิธีวัดตัว

1. วิธีวัดไหล่ – วัดจากหัวไหล่ซ้ายไปหัวไหล่ขวา

2. วิธีวัดความยาวแขนเสื้อ - วัดจากหัวไหล่ลงมาถึงตรงที่เลยตำแหน่งกระดุกข้อมือมา 1 นิ้ว หรือตามความยาวที่ต้องการ

- 3.

3. วิธีวัดบ่าหน้า - วัดจากมุมของรักแร้ซ้ายถึงมุมของรักแร้ขวา ด้านหน้า

4. วิธีวัดบ่าหลัง - วัดจากมุมของรักแร้ซ้ายถึงมุมของรักแร้ขวา ด้านหลัง

5. วิธีวัดต้นแขน - วัดช่วงที่ใหญ่ที่สุดของต้นแขน หรือ กล้ามแขน

6. วิธีวัดข้อมือ - วัดบริเวณข้อมือ

7. วิธีวัดความยาวเสื้อ - วัดจากมุมคอและไหล่ลงมาถึงง่ามนิ้วโป้งและนิ้วชี้ ขณะยืดแขนตรงแนบลำตัว หรือ ตามความยาวที่ต้องการ

8. วิธีวัดรอบอก - วัดช่วงที่ใหญ่ที่สุดของรอบอก ปกติแล้วจะอยู่ตำแหน่งต่ำกว่ารักแร้เล็กน้อย

9. วิธีวัดรอบเอวเสื้อ - วัดรอบเอว หรือ วัดรอบพุงตรงตำแหน่งสะดือ

10. วิธีวัดรอบสะโพกเสื้อ - วัดช่วงที่ใหญ่ที่สุดของรอบสะโพก

วิธีวัดตัวตัดเสื้อเชิ้ต

1. วัดตัวตั้งแต่ชั้นตอนที่ 1-10 เหมือนวิธีวัดตัวตัดเสื้อสูท และเพิ่มเติมด้วยการวัดรอบคออีก 1 จุด
2. วิธีวัดรอบคอ - วัดรอบคอตรงตำแหน่งของปกเสื้อเชิ้ต หรือ ตำแหน่งที่ติดกระดุมคอของปกเสื้อเชิ้ต

วิธีวัดตัวตัดกางเกง

1. วิธีวัดรอบเอวกางเกง - วัดรอบเอวตรงตำแหน่งที่ใส่กางเกง หรือ ใส่เข็มขัด ปกติแล้วตำแหน่งจะอยู่ต่ำกว่าสะดือเล็กน้อย

2. วิธีวัดรอบสะโพกกางเกง - วัดช่วงที่ใหญ่ที่สุดของรอบสะโพก ขั้นตอนนี้วัดเหมือนวิธีวัดรอบสะโพกเสื้อ

3. วิธีวัดเป้า - วัดความยาวเป้ากางเกง จากขอบเอวกางเกงด้านหน้าถึงขอบเอวกางเกงด้านหลัง กะตามความต้องการ

4. วิธีวัดต้นขา - วัดรอบต้นขา หรือ โคนขาช่วงที่กว้างที่สุด

5. วิธีวัดรอบเข่า - วัดรอบเข่าช่วงที่กว้างที่สุด

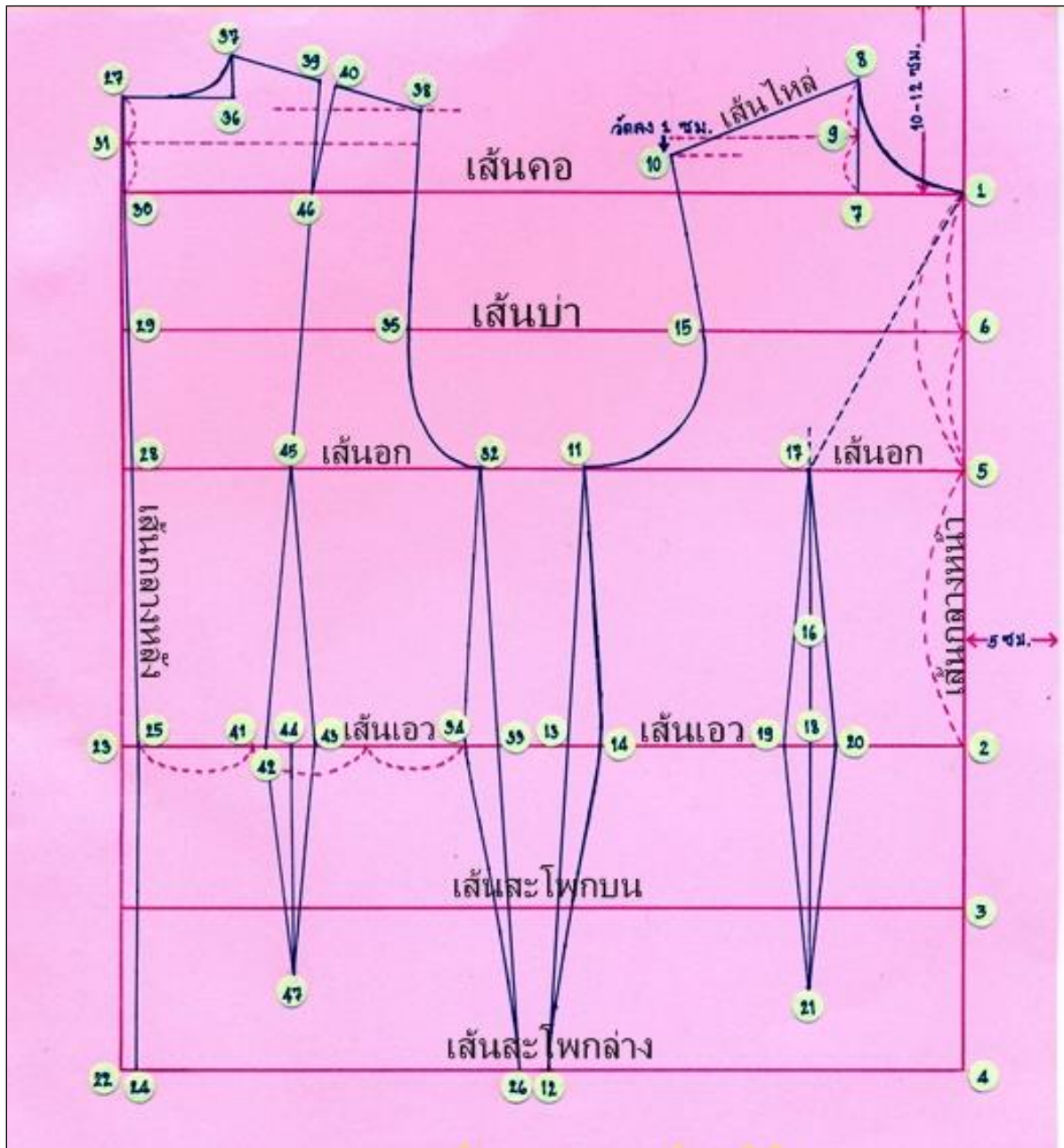

6. วิธีวัดความยาวขาทางเกง - วัดจากขอบเอวทางเกงด้านข้างถึงพื้น หรือ ตามความยาวที่ต้องการ

ได้ทราบขั้นตอนการวัดตัวตัดเสื้อสูท วัดตัวตัดเสื้อเชิ้ต และวัดตัวตัดกางเกงให้พอดีตัวด้วยตัวเองอย่างละเอียดกันไปแล้ว หากคุณผู้ชายคนไหนลงมือวัดตัวและมีคำถาม หรือ ข้อสงสัยเพิ่มเติม ก็สามารถสอบถาม MJ Factory กันเข้ามาได้เลย

การสร้างแบบเสื้อเบื้องต้น

วิธีการสร้างเส้นเบื้องต้นแผ่นหน้า

วัดจากกริมกระดาษด้านขวามือเข้ามา ๕ เซนติเมตร

วัดจากกริมกระดาษด้านบนลงมา ๑๐ - ๑๒ เซนติเมตร

กำหนดให้เป็นจุดที่ ๑

จุดที่ ๑ ถึง ๒ เท่ากับ ยาวหน้า ชิดเส้นฉากยาวไปด้านซ้ายมือ

จุดที่ ๒ ถึง ๓ เท่ากับ ๑๐ เซนติเมตร ชิดเส้นฉากยาวไปด้านซ้ายมือ

จุดที่ ๓ ถึง ๔ เท่ากับ ๑๐ เซนติเมตร ชิดเส้นฉากยาวไปด้านซ้ายมือ

จุดที่ ๕ เท่ากับ แบ่งครึ่งระหว่างจุดที่ ๑ และ ๒ ชิดเส้นฉากยาวไปด้านซ้ายมือ

จุดที่ ๖ เท่ากับแบ่งครึ่งระหว่างจุดที่ ๑ - ๕ ชิดเส้นฉากยาวไปด้านซ้ายมือ

จุดที่ ๑ ถึง ๗ เท่ากับรอบคอहार ๖ บวก ๐.๕ เซนติเมตร

จุดที่ ๗ ถึง ๘ เท่ากับรอบคอहार ๖ บวก ๑ เซนติเมตร โค้งคอหน้า

จุดที่ ๙ เท่ากับแบ่งครึ่งจุดที่ ๗ ถึง ๘ ชิดเส้นฉากยาวไปด้านซ้ายมือพอประมาณ

วัดเส้นขนานให้ต่ำลง ๑ เซนติเมตร

จุดที่ ๘ ถึง ๑๐ เท่ากับความยาวของเส้นไหล่

จุดที่ ๕ ถึง ๑๑ เท่ากับรอบอก + ๘ หาร ๔ + ๑

จุดที่ ๔ ถึง ๑๒ เท่ากับ รอบสะโพกล่าง + ๖ หาร ๔ + ๑ ชิดเส้นตรงจุดที่ ๑๑ ถึง ๑๒

จุดที่ ๑๓ อยู่ที่เส้นเอว

จุดที่ ๑๔ วัดเข้าจากจุดที่ ๑๓ เข้ามา ๑.๕ - ๒ เซนติเมตร โค้งเส้น ๑๑ ๑๔ ๑๒

จุดที่ ๖ ถึง ๑๕ เท่ากับบ่าหน้าหาร ๒ บวก ๐.๕ โค้งเส้นจุดที่ ๑๐ ๑๕ ๑๑

เส้นที่ ๑๖ วัดจากเส้นกลางตัวหน้าเข้าไปเท่ากับ ออกห่างหาร ๒ ชิดเส้นยาวพอประมาณ

จุดที่ ๑ ถึง ๑๗ เท่ากับ ความยาวของอกสูง ชิดเส้นแต่ละจุดที่เส้น ๑๖ (จุดอกจะอยู่สูงกว่าเส้นอกหรือต่ำกว่าเส้นอกก็ได้)

จุดที่ ๑๘ อยู่ที่จุดเอว

จุดที่ ๑๙ วัดจากจุดที่ ๑๘ ออกมาด้านซ้ายเท่ากับ ๑.๕ เซนติเมตร

จุดที่ ๒๐ วัดจากจุดที่ ๑๘ ออกมาด้านขวาเท่ากับ ๑.๕ เซนติเมตร

จุดที่ ๒๑ วัดจากจุดที่ ๑๘ ลงมาเท่ากับ ๑๔ ถึง ๑๕ เซนติเมตร

ชิดเส้นเกล็ดดังรูป

การสร้างแผ่นหลัง

จุดที่ ๑๒ ถึง ๒๒ เท่ากับ จุดที่ ๔ ถึง ๑๒ บวกด้วย ๕ เซนติเมตร

จุดที่ ๒๓ อยู่ที่เส้นเอว

จุดที่ ๒๔ วัดจากจุดที่ ๒๒ ออกมาทางขวามือ ๑ เซนติเมตร

จุดที่ ๒๕ วัดจากจุดที่ ๒๓ ออกมาทางขวามือ ๑ เซนติเมตร

จุดที่ ๒๔ ถึง ๒๖ เท่ากับ รอบสะโพกล่างบวก ๖ หาร ๔ ลบ ๑

จุดที่ ๒๕ ถึง ๒๗ เท่ากับ ยาวหลัง ให้วัดเฉียงแต่เส้นตรงที่ ๒๕

จุดที่ ๒๘ อยู่ที่เส้นอก ตามแนวเส้นเฉียง

จุดที่ ๒๙ อยู่ที่เส้นบ่า ตามแนวเส้นเฉียง

จุดที่ ๓๐ อยู่ที่เส้นคอ ตามแนวเส้นเฉียง

จุดที่ ๓๑ แบ่งครึ่งระหว่างจุดที่ ๒๗ ถึง ๓๐ ชิดเส้นประมาทางขวามือพอประมาณ

จุดที่ ๒๘ ถึง ๓๒ เท่ากับ รอบอกบวก ๘ หาร ๔ ลบ ๑ ชิดเส้นตรงจุดที่ ๓๒ ถึง ๒๖

จุดที่ ๓๓ อยู่ที่เส้นเอว

จุดที่ ๓๔ วัดจากจุดที่ ๓๓ เข้ามา ๑.๕ ถึง ๒ เซนติเมตร โค้งเส้นจุดที่ ๓๒ ๓๔ ๒๖

จุดที่ ๒๙ ถึง ๓๕ เท่ากับ บ่าหลังหาร ๒ บวก ๑

จุดที่ ๒๗ ถึง ๓๖ เท่ากับ รอบคอหาร ๖ บวก ๑

จุดที่ ๓๖ ถึง ๓๗ เท่ากับ จุดที่ ๒๗ ถึง ๓๖ หาร ๓ (๓ ส่วนใช้ ๑ ส่วน) โค้งเส้นคอหลัง

เส้นประจุดที่ ๓๑ วัดขึ้นไป ๑ เซนติเมตร เป็นเส้นประที่ ๒

จุดที่ ๓๗ ถึง ๓๘ เท่ากับเส้นไหล่ บวก ๑ เซนติเมตร ลากเส้นแตะเส้นประที่ ๒

จุดที่ ๓๗ ถึง ๓๙ เท่ากับเส้นไหล่หาร ๒

จุดที่ ๓๘ ถึง ๔๐ เท่ากับเส้นไหล่หาร ๒ กึ่งกลางคือความกว้างเกิ้ลมาตรฐาน

จุดที่ ๒๕ ถึง ๓๔ หาร ๓ ส่วนที่ ๑ คือ จุดที่ ๔๑

จุดที่ ๔๒ วัดจากจุดที่ ๔๑ ออกมา ๑ เซนติเมตร ชีดเส้นตรงจุดที่ ๓๙ ถึง ๔๒

จุดที่ ๔๒ ถึง ๔๓ เท่ากับ ๓ เซนติเมตร

จุดที่ ๔๔ เท่ากับแบ่งครึ่งระหว่างจุดที่ ๔๒ และ ๔๓

จุดที่ ๔๕ อยู่ที่เส้นอก

จุดที่ ๓๙ ถึง ๔๖ เท่ากับ ๗ เซนติเมตร ชีดเส้น ๔๐ ถึง ๔๖

จุดที่ ๔๔ ถึง ๔๗ เท่ากับ ชีดเส้นตรงลงมาเท่ากับ ๑๔ - ๑๕ เซนติเมตร

ชีดเส้นเกิ้ลดังรูป

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยในบทนี้จะกล่าวถึงวิธีการดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

๑. ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย
๒. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
๓. การดำเนินการวิจัย (การแก้ปัญหา)
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียน ระดับชั้น ปวช. ๑ กลุ่ม ๖๖ คน. ที่กำลังศึกษารายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้นตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งปฏิบัติการสอนโดย นางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพ

กลุ่มตัวอย่าง : ผู้วิจัยได้ใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยการเลือกกลุ่มผู้เรียนที่เรียนกับครูผู้สอนในแต่ละรายวิชา/หลักสูตร เป็นผู้ให้ข้อมูล จำนวน ๕ คน

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย

แบบทดสอบขั้นตอนการวัดขนาดตัว และวิธีการวัดขนาดตัวในการสร้างแบบ และให้นักเรียนฝึกปฏิบัติดังนี้

๑. ให้นักเรียนทบทวนบทเรียนเรื่องการวัดขนาดตัว
๒. ให้นักเรียนฝึกการวัดขนาดตัวตามขั้นตอน
๓. ให้นักเรียนฝึกวัดขนาดตัวของเพื่อนที่มีสัดส่วนที่ต่างกัน

๓. การดำเนินการวิจัย (การแก้ปัญหา)

๑. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความรู้เรื่องการวัดขนาดตัว โดยไม่ให้เด็กดูตำแหน่งต่าง ๆ ในการวัดขนาดตัว แล้วพบว่าเด็กไม่สามารถวัดขนาดตัวได้ จากผลการทดสอบได้ผลสรุปว่า จะใช้วิธีการให้นักเรียนฝึกปฏิบัติการวัดขนาดตัวบ่อย ๆ

๒. ดำเนินการให้นักเรียนวัดขนาดตัว โดยการจดจำตำแหน่งต่าง ๆ และทดสอบที่ละขั้นตอนแบบค่อยเป็นค่อยไปจนนักเรียนสามารถจำได้และวัดขนาดตัวได้ถูกตำแหน่ง

๓. ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนเพื่อให้เพื่อนที่เป็นช่วยสอนและช่วยแนะนำให้

๔. อธิบายถึงความสำคัญของการจำขั้นตอน และวิธีการวัดขนาดตัว โดยไม่ใช้ตำราเรียน

๕. ในระหว่างการเรียน ผู้วิจัยบันทึกสรุปผลพฤติกรรมของนักเรียนเป็นรายบุคคลจากรายงานสรุปผลการสังเกตพฤติกรรม นำข้อมูลมาใช้ปรับปรุงพฤติกรรมกรรมการเรียน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทดสอบถาม ทำแบบทดสอบ แนะนำพูดคุยกับนักเรียน

๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. วิธีการสังเกตการปฏิบัติงานในชั้นเรียน
๒. วิธีทดสอบหน้าชั้นเรียน

การที่ผู้วิจัยเลือกศึกษานักเรียนกลุ่มนี้ เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้มีจำนวนนักเรียนที่มากยากต่อการอธิบายเป็นรายบุคคล และนักเรียนกลุ่มที่มีปัญหาไม่ได้เรียนในช่วงเวลาที่ครูสอนครูเริ่มรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต การซักถามนักเรียน และทดสอบการวัดขนาดตัวโดยจดบันทึก สรุปผลบันทึกทุกสัปดาห์

๕. การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบผลจากการทำแบบทดสอบการวัดขนาดตัว ดูผลสัมฤทธิ์ทางการวัดขนาดตัวของนักเรียน

บทที่ ๔ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการแก้ไขปัญหาการสร้างแบบเสื้อเบื้องต้นรายวิชาผ้าและการแต่งกาย หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แผนกวิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังนี้

๑. แสดงผลการวิเคราะห์จำนวนผู้ให้ข้อมูลจำแนกกลุ่มตัวอย่าง
๒. แสดงผลการวิเคราะห์รายการวัดตัวเพื่อตัดเสื้อเข้ารูป-ขนาดมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์จำนวนผู้ให้ข้อมูลตามกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ ๑ แสดงจำนวนผู้ที่มีปัญหาการวัดตัวสร้างเสื้อบุรุษ

กลุ่มผู้เรียน	ผู้เรียน		
	จำนวนทั้งหมด	จำนวนที่มีปัญหา	ร้อยละ
ปวช.๑ คผ.	๕	๒	๔๐.๐๐

จากตารางที่ ๑ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีปัญหาการสร้างแบบเสื้อเบื้องต้นทั้งหมดร้อยละ ๔๐.๐๐ จากจำนวนผู้เรียนทั้งหมด

ตารางแสดงการวัดตัวสร้างเลื้อยบุรุษ
ของนักศึกษาชั้น ปวช.1 สาขาวิชา แพชั่นและสิ่งทอ
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา (ครั้งที่ 1)

ข้อ	รายการ	จำนวน คนที่วัด ถูกต้อง	จำนวนคน ที่วัดผิด สัดส่วน	คิดเป็น ร้อยละ
1	รอบเอว	3	2	60.00
2	รอบอก	3	2	60.00
3	บ่าหน้า	3	2	60.00
4	รอบคอ	3	2	60.00
5	ไหล่กว้าง	3	2	60.00
6	รอบวงแขน	2	3	40.00
7	รอบสะโพก	3	2	60.00
8	แขนยาว	3	2	60.00
9	รอบปลายแขน	5		100
10	ความยาวตัวเสื้อ	5		100

จากตารางแสดงการวัดตัวสร้างเลื้อยบุรุษของนักเรียน (ครั้งที่ 1) สรุปได้ ดังนี้
 นักเรียนวัดรอบเอว ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดรอบอก ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดบ่าหน้า ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดรอบคอ ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดไหล่กว้าง ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดรอบวงแขน ถูกต้อง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00
 นักเรียนวัดรอบสะโพก ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดแขนยาว ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดรอบปลายแขน ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดความยาวตัวเสื้อ ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางแสดงการวัดตัวสร้างเลื้อยบุรุษ
ของนักศึกษาชั้น ปวช.1 สาขาวิชา แพชั่นและสิ่งทอ
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา (ครั้งที่ 2)

ข้อ	รายการ	จำนวน คนที่วัด ถูกต้อง	จำนวนคน ที่วัดผิด สัดส่วน	คิดเป็น ร้อยละ
1	รอบเอว	4	2	80.00
2	รอบอก	3	2	60.00
3	บ่าหน้า	4	2	80.00
4	รอบคอ	4	2	80.00
5	ไหล่กว้าง	3	2	60.00
6	รอบวงแขน	4	3	80.00
7	รอบสะโพก	3	2	60.00
8	แขนยาว	4	2	80.00
9	รอบปลายแขน	5		100
10	ความยาวตัวเสื้อ	5		100

จากตารางแสดงการวัดตัวสร้างเลื้อยบุรุษของนักเรียน (ครั้งที่ 1) สรุปได้ ดังนี้
 นักเรียนวัดรอบเอว ถูกต้อง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00
 นักเรียนวัดรอบอก ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดบ่าหน้า ถูกต้อง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00
 นักเรียนวัดรอบคอ ถูกต้อง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00
 นักเรียนวัดไหล่กว้าง ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดรอบวงแขน ถูกต้อง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00
 นักเรียนวัดรอบสะโพก ถูกต้อง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00
 นักเรียนวัดแขนยาว ถูกต้อง จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00
 นักเรียนวัดรอบปลายแขน ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดความยาวตัวเสื้อ ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางแสดงการวัดตัวสร้างเลื้อยบุรุษ
ของนักศึกษาชั้น ปวช.1 สาขาวิชา แพชั่นและสิ่งทอ
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา (ครั้งที่ 3)

ข้อ	รายการ	จำนวน คนที่วัด ถูกต้อง	จำนวนคน ที่วัดผิด สัดส่วน	คิดเป็น ร้อยละ
1	รอบเอว	5	0	100
2	รอบอก	5	0	100
3	บ่าหน้า	5	0	100
4	รอบคอ	5	0	100
5	ไหล่กว้าง	5	0	100
6	รอบวงแขน	5	0	100
7	รอบสะโพก	5	0	100
8	แขนยาว	5	0	100
9	รอบปลายแขน	5	0	100
10	ความยาวตัวเสื้อ	5	0	100

จากตารางแสดงการวัดตัวสร้างเลื้อยบุรุษของนักเรียน (ครั้งที่ 1) สรุปได้ ดังนี้
 นักเรียนวัดรอบเอว ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดรอบอก ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดบ่าหน้า ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดรอบคอ ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดไหล่กว้าง ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดรอบวงแขน ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดรอบสะโพก ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดแขนยาว ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดรอบปลายแขน ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00
 นักเรียนวัดความยาวตัวเสื้อ ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

แสดงผลการวิเคราะห์ รายการวัดตัวเพื่อตัดเสื้อเข้ารูป-ขนาดมาตรฐาน

ตารางที่ ๒ รายการวัดตัวเพื่อตัดเสื้อเข้ารูป-ขนาดมาตรฐาน

รายการวัดตัวเสื้อเข้ารูป		ขนาดมาตรฐาน				ขนาดตัวเอง
		ขนาดตัวเบอร์				
		S	M	L	XL	
๑	รอบเอว	๓๔	๓๕	๓๖	๓๘	
๒	รอบอก	๓๙	๔๐	๔๑	๔๓	
๓	บ่าหน้า	๓๒	๓๓	๓๔	๓๕	
๔	รอบคอ	๓๓	๓๔	๓๕	๓๗	
๕	ไหล่กว้าง	๑๙	๒๐	๒๐	๒๑	
๖	รอบวงแขน	๑๗	๑๘	๑๘	๑๙	
๗	รอบสะโพก	๑๒	๑๓	๑๓	๑๔	
๘	แขนยาว	๓๓	๓๔	๓๕	๓๖	
๙	รอบปลายแขน	๘๐	๘๔	๘๘	๙๒	
๑๐	ความยาวตัวเสื้อ	๖๐	๖๔	๖๘	๗๒	

จากตารางที่ ๒ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีปัญหาการวัดตัวสร้างเสื้อบุรุษ ต้องฝึกการวัดตัวหุ่นที่มีรูปร่างตามขนาดตัวมาตรฐานบ่อยๆ เพื่อความชำนาญในการสร้างแบบเสื้อ

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สรุปได้ว่า

การแก้ไขปัญหาการวัดตัวสร้างเสื้อบุรุษของนักเรียน ชั้น ปวช.๑ คผ. ครูผู้สอน คือนางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพ รายวิชา ๒๐๔๐๑-๒๐๐๖ เสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ จากกรอบการวิจัยเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียนรู้ของผู้เรียนการวัดขนาดตัวผิดสัดส่วน จำสูตรการวัดตัวไม่ได้ และบางครั้งมีการวัดตัวผิดประเภท

ผลการวิจัย พบว่าผู้เรียนวัดขนาดตัวครั้งที่ ๑ ถูกสัดส่วน นักเรียน วัดรอบเอว ถูกต้อง จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ นักเรียนวัดรอบอก ถูกต้อง จำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ นักเรียนวัดบ่าหน้า ถูกต้อง จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ นักเรียนวัดรอบคอ ถูกต้อง จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ นักเรียน วัดไหล่กว้าง ถูกต้อง จำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ นักเรียนวัดรอบวงแขน ถูกต้อง จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ นักเรียนวัดรอบสะโพก ถูกต้อง จำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐นักเรียนวัดแขนยาว ถูกต้อง จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๐ นักเรียนวัดรอบปลายแขน ถูกต้อง จำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐.๐๐ นักเรียนวัดความยาวตัวเสื้อ ถูกต้อง จำนวน ๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐.๐๐

ผู้เรียนวัดขนาดตัวครั้งที่ ๒ นักเรียนวัดรอบเอว ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดรอบอก ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดบ่าหน้า ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดรอบคอ ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดไหล่กว้าง ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดรอบวงแขน ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดรอบสะโพก ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดแขนยาว ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดรอบปลายแขน ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดความยาวตัวเสื้อ ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 และผู้เรียนวัดขนาดตัวครั้งที่ 3 นักเรียนวัดรอบเอว ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดรอบอก ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดบ่าหน้า ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

นักเรียนวัดรอบคอ ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดไหล่กว้าง ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดรอบวงแขน ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

นักเรียนวัดรอบสะโพก ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดแขนยาว ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 นักเรียนวัดรอบปลายแขน ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

นักเรียนวัดความยาวตัวเสื้อ ถูกต้อง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

การแก้ไขปัญหาการวัดตัวสร้างเสื้อบุรุษของนักเรียน ชั้น ปวช.๑ คผ. ครูผู้สอน คือนางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพ รายวิชา ๒๐๔๐๑-๒๐๐๖ เสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีการศึกษา ๒๕๖๖ โดยใช้วิธีการทำซ้ำ ใช้การสังเกต และทำแบบทดสอบการวัดตัว จากตารางแสดงการวัดตัว

สร้างเสื่อบุรุษของนักเรียนเห็นได้ว่าในแต่ละครั้งจะเห็นถึงการพัฒนาการวัดตัวตามสัดส่วนที่ถูกต้อง แม่นยำ และรวดเร็วขึ้นตามลำดับ ไม่ว่าจะรูปร่างลักษณะผู้ถูกวัดจะมีข้อบกพร่องในสัดส่วนที่ผิดปกติก็ตาม

การอภิปรายผล

จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการวัดขนาดตัวพบว่า

๑. นักเรียนสามารถปฏิบัติการวัดขนาดตัวโดยไม่ดูตำราได้
๒. นักเรียนสามารถปฏิบัติการวัดขนาดตัวที่ครุภามได้
๓. นักเรียนจดจำขั้นตอนและวิธีการวัดขนาดตัว ได้
๔. นักเรียนมีความชำนาญและมีความมั่นใจเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การทำวิจัยครั้งต่อไปเรื่องการวัดขนาดตัวเพื่อสร้างเสื่อ สามารถนำไปใช้กับนักศึกษาในกลุ่มอื่นที่มีระดับที่สูงขึ้นในแต่ละห้องภายในแผนกวิชาเทคโนโลยีแพชั่นและเครื่องแต่งกาย

บรรณานุกรม

มนู อุดมเวชและคณะ ๒๕๓๗. ฝ่าไทดำกับการอพยพ, น.๗๕-๙๔. ในสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.

ฝ่าไทย. โรงพิมพ์ ศุภสภาลาดพร้าว, กรุงเทพฯ.

ธิดา ชมภูนิช. ๒๕๓๙. การศึกษาศิลปหัตถกรรมไทยโชนงในจังหวัดนครปฐม. โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร, กรุงเทพฯ.

มหาวิทยาลัยศิลปากร. ๒๕๔๓. ฝ่าทอพื้นเมืองในภาคกลาง. บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่งจำกัด (มหาชน), กรุงเทพฯ.

สมทรง บุรุษพัฒน์. ๒๕๔๐. สารานุกรมกลมชาติพันธุ์: ไทยโชนง. โรงพิมพ์บริษัท สหธรรมิกจำกัด, กรุงเทพฯ.

สุมิตร ปติพัฒน์, บัณฑิตรอนคำและพูนสุข ธรรมมาภูมิข. ๒๕๒๑. ลาวโชนง : รายงานวิจัย. โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ภาคผนวก

รายการวัดตัวเพื่อตัดเสื้อ

รายการวัดตัวเสื้อเข้ารูป		ขนาดตัวเอง
๑	รอบเอว	
๒	รอบอก	
๓	ป่าหน้า	
๔	รอบคอ	
๕	ไหล่กว้าง	
๖	รอบวงแขน	
๗	รอบสะโพก	
๘	แขนยาว	
๙	รอบปลายแขน	
๑๐	ความยาวตัวเสื้อ	